

Arrest

nr. 171 446 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 18 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. A. AERDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Het in de aanhef van dit arrest vermelde inreisverbod betreft de bestreden beslissing. Ze werd betekend op 19 november 2015 en luidt als volgt:

“Aan de heer:

(...)

Wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (²), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.11.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 22.07.2015. Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Artikel 74/11, §1, tweede lid:

° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De wettelijke samenwoning dat betrokkene wenst te registreren werd door de Stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzaam verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [N.K.] [...] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Gana.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijke motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van de betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

1.2. Samen met de bestreden beslissing werd een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) getroffen en betekend.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis op.

Zij verwoordt deze als volgt:

“De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast.

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over ‘de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de

Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 5 1/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1 bis'.

In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoekster op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet is opgenomen in dezelfde akte als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 19.11.2015. De thans bestreden beslissing betreft een hierop volgende beslissing genomen door verweerder op dezelfde dag waarbij verzoekster eveneens een inreisverbod wordt opgelegd. Het betreffende inreisverbod geeft uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de eerder genomen verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dit een accessorium betreft van deze verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat verzoekster reeds kennis had gekregen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op het ogenblik dat zij kennis kreeg van het thans betreden inreisverbod, hetgeen impliceert dat zij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds was vastgehouden overeenkomstig artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat zij zich wel degelijk reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat de verkorte beroepstermijn van 15 dagen gold (RVV, nr. 139.468 van 26.02.2015).

De in casu bestreden beslissing werd verzoekende partij ter kennis gebracht op 19.11.2015, waarbij de beroepstermijn begon te lopen op de eerstvolgende dag, met name 20.11.2015. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 18.12.2015 ingediende beroep tot nietigverklaring laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671)."

2.2. Artikel 39/57, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering; (...)"

2.3. Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name "een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering". Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Uitzonderingen gelden strikt (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.528). Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die samen met de kennisgeving van de bestreden beslissing een beslissing krijgt waarbij hij wordt vastgehouden, quod in casu. Uit niets blijkt dat verzoeker op 19 november 2015 eerst de bijlage 13septies kreeg betekend en pas later de bestreden beslissing. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing betekend kreeg, reeds van zijn vrijheid was beroofd ingevolge een voorafgaande beslissing. Het feit dat in de nota met opmerkingen de bestreden beslissing wordt vernoemd en vervolgens gesteld wordt, "Hierna werd betrokkene overgebracht naar het gesloten centrum", wijst er des te meer op dat verzoeker niet werd vastgehouden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen. Verzoeker beschikte derhalve over een beroepstermijn van dertig dagen en derhalve is zijn beroep tijdig ingesteld.

De exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van het proportionaliteitsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en 40ter Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris miskent de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen

De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris argumenteert dat verzoeker verschillende bevelen tot het verlaten van het grondgebied heeft genegeerd. Doch dient dit gekaderd te worden in het feit dat verzoeker en zijn partner wensen samen te leven.

De staatssecretaris legt bij het grondgebied te verlaten direct een inreisverbod van 3(!) jaar op.

Gelet op het zeer lange verblijf van verzoeker in België, het feit dat verzoeker een brede vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd én het feit dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en in België woont, maakt dat de beslissing tot inreisverbod van 3 jaar buitenproportioneel is ten aanzien van de door verzoeker begane overtredingen.

Door de miskennis van deze artikels heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Waar verzoeker in zijn ondersteunend betoog gewag maakt van de schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet dient de Raad op te werpen dat de bestreden beslissing hiervan geen toepassing maakt en dat verzoeker bovendien nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden werden door de bestreden beslissing. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.4. Verzoeker acht de bewijswaarde van *“ingediende documenten”* geschonden en poneert dat de bestreden beslissing niet wordt gedragen door *“de feiten van het dossier”*, maar dergelijk niet geconcretiseerd betoog kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

3.5. Verzoeker kadert het gegeven dat hij geen opvolging heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, doch met zijn uitleg kan hij de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze vaststelt *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 22.07.2015. Verschillende vroegere beslissing tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd”* en op grond hiervan een inreisverbod wordt opgelegd.

3.6. Verzoeker is verontwaardigd omdat de verwerende partij direct een inreisverbod voor drie jaar oplegt, somt de elementen op die zijn zaak kenmerken en is van oordeel dat dit maakt dat de bestreden beslissing *“buitenproportioneel”* is, doch met zijn eigen visie op zijn zaak toont hij niet aan dat het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wanneer de verwerende partij vaststelt, *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijke motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van de betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”*

3.7. Verzoeker wijst er op dat zijn partner de Belgische nationaliteit heeft en in België woont, maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing stelt, *“De wettelijke samenwoning dat betrokkene wenst te registreren werd door de Stad Antwerpen geweigerd nadat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van duurzaam verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. De weigering van de wettelijke samenwoning vormt een contradictie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr. [N.K.] [...] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Gana.”* Verzoeker gaat niet in op deze afweging.

3.8. Verzoeker maakt gewag van een brede vrienden- en kennissenkring doch dit wordt niet aange-toond, noch nader uitgewerkt zodat dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA